

Акцент

Вересень 2026

У випуску:

ІНТЕРВ'Ю З ЮЛІЄЮ ПАЛЬЦЕВИЧ

«ЗАДОРІВСЬКІ МУЗИЧНІ ВЕЧОРИ»: НОВИЙ
СЕЗОН, НОВІ ЗУСТРІЧІ, НОВІ ІМЕНА

«Український Sound»: у ритмі серця України

НА ПЕРЕТИНІ ДВОХ СВЯТ: ПОКЛИКАННЯ
ДАРУВАТИ МУЗИКУ

80 РОКІВ У МУЗИЦІ: ІСТОРІЯ, ЩО
ПРОДОВЖУЄ ЗВУЧАТИ

ЮЛІА ПАЛЬЦЕВИЧ:

«ДЛЯ МУЗИКАНТІВ ВАЖЛИВО НІКОЛИ НЕ ЗУПИНЯТИСЯ НА ДОСЯГНУТОМУ»

Упродовж 80 років успішної діяльності Ужгородський музичний фаховий коледж ім. Д.Є.Задора дав путівку в життя тисячам талановитих співаків, піаністів, виконавців на струнних, духових, ударних та народних інструментах. На українських і зарубіжних сценах вони з гідністю репрезентують традиції та високий педагогічний рівень нашої *alma mater*. Однак ми часто забуваємо про тих, хто не виходить на сцену під оплески тисяч глядачів. Проте саме вони допомагають нам глибше зрозуміти те, що відбувається за межами акустики звуку. Вони чують не лише музику, а й епоху, в якій вона народжується: не лише окремий твір, а й культурний контекст, що надає йому сенсу. Їхня праця — це мистецтво осмислення, здатність перетворювати враження на думку, а слухання — на діалог. Ці фахівці — музикознавці, музичні критики, педагоги-теоретики — теж випускники Ужгородського коледжу, якими ми пишаємося.

Сьогодні мені поталанило поспілкуватися з однією з випускниць відділу «Теорія музики» — кандидаткою мистецтвознавства, доценткою, завідувачкою кафедри музично-теоретичних дисциплін Київської муніципальної академії естрадного та циркового мистецтв Юлією Пальцевич.

— Пані Юліє, насамперед мені цікаво, в якій сім'ї Ви народилися і як прийшли до музики?

— За професією мої батьки не музиканти, але самі по собі є дуже музикальними. Тато має гарний музичний слух та грає на гітарі.

Мама закінчила музичну школу по класу фортепіано. Батько став геологом, а мама — технологом молочної промисловості. Та все одно в домі постійно лунала музика: і класика, і естрада, і сучасні пісні. Я росла в Берегові. У 1985-1986 роках батько їздив до Будапешта у відрядження і привозив звідти найновіші платівки до нашої домашньої колекції.

До музичної школи я потрапила у 5 років — мене туди відвела бабуся, в якій я жила певний час на Рівненщині. Там я грала на бандурі, пізніше — на фортепіано. Потім вступила до Київської спеціалізованої школи-десятирічки по класу фортепіано і пів року там провчилася, але через проблеми зі здоров'ям мене звідти забрали. Згодом продовжила навчання у Берегівській музичній школі.

— Ви навчалися в Ужгородському музичному училищі ім. Д.Є.Задора. Чим Вам запам'яталися ці роки?

— О, це прекрасні роки! Згадую їх з величезною теплотою. Я спочатку вступила на спеціальність «фортепіано», хоча брала участь у теоретичних олімпіадах, де показувала хороші результати. Інна Василівна Попова запрошувала мене на теоретичний відділ, однак я хотіла бути виконавицею. Та, на жаль, у мене були проблеми з руками, відтак я не могла займатися на фортепіано стільки, скільки цього потребує фах. Отож, я перевелася на 2-му курсі на теоретичний відділ. Там досить швидко наздогнала програму й уже вчилася в звичайному темпі. Теоретиків зазвичай мало, отож у нас була камерна компанія, де кожен був талановитим по-своєму. Ми всі трималися один одного. Окрема подяка викладачам — Інні Василівні Поповій, Людмилі Михайлівні Мокану, Ірині Григорівні Кухті.

Також згадую Галину Василівну Басараб — сильного педагога-методиста. У неї була власна методика навчання маленьких діток. Пам'ятаю, у рамках педагогічної практики спостерігала, як до неї прийшли дітки, досить далекі від музики. А вже через пару уроків вони гарно інтонували. Нашим куратором і викладачем філософії був Олександр Олексійович Грін — конспекти його лекцій досі є в мене. Ці викладачі сформували наш світогляд і дали міцну професійну базу, яка використовується протягом усього життя.

— Чому Ви обрали Київську консерваторію?

— Я приїхала в Київ на консультацію і зрозуміла, що це моє, що хочу тут навчатися. Мені дуже сподобалася консерваторія, викладачі, з якими зустрілася на консультаціях. І Київ у травні!

— Як Ви сприйняли музичну атмосферу столиці?

— Чудово! Після Ужгорода просто очі розбігалися! В Ужгороді на початку 1990-х, коли я там вчилася, концертна діяльність ще не була так розвинена, як тепер. Пам'ятаю, я навчалася на 4 курсі, коли до Ужгорода приїхав Одеський симфонічний оркестр під керівництвом Хобарта Ерла. Концерт був у приміщенні драмтеатру. Це було щось неймовірне! Це враження не було з чим порівняти! Так, я чула хори, деякий час співала в «Кантусі» під орудою Еміла Сокача. Але звучання симфонічного оркестру наживо я чула вперше.

Перші пів року я ходила просто на все: на будь-які концерти, фестивалі, заходи. Потім навчилася розподіляти час і визначати, куди варто піти, а куди — не обов'язково. Зараз ми все маємо на відстані кліка, а тоді, в доцифрову і доінтернетну епоху, інформацію треба було «добувати ногами», якщо так можна висловитися.

Великим подарунком долі вважаю знайомство і спілкування з докторкою мистецтвознавства, професоркою Маріанною Давидівною Копицею (зараз вона є завідувачкою кафедри української музики Національної музичної академії України), як стала моєю викладачкою зі спеціальності. Окрім фахової музикознавчої школи, світоглядних настанов, Маріанна Давидівна дуже багато допомагала мені у житті. В перший рік це було особливо важливим для дівчинки з провінції адаптуватися, не розгубитися і знайти себе у вирі мистецького життя столиці.

Справжнім «вікном у світ» тоді були фестивалі «Київ Музик Фест», які організовував чоловік Маріанни Давидівни – композитор Іван Федорович Карабиць. Це було «вікно у світ». Хоча такі фестивалі було важко фінансово організувати, приїжджали багато різних виконавців: і українських, і зарубіжних. До прикладу, в Києві виступав класик американського авангарду Джордж Крам, звучала симфонія італійського композитора Джона Корільяно, приїздили джазові квартети з Франції і ще багато іншого можна згадати.

До речі, нас, студентів, залучали до прес-групи, і ми виконували різні завдання. Пам'ятаю, як під час одного з фестивалів, між концертами ми допомагали організовувати coffee break, вчилися комунікувати з гостями, домовлятися про інтерв'ю, зустрічі. Це – неоціненний досвід!

– Ви активно й плідно працювали як музичний критик. Чим Вас найбільше приваблювала ця сфера?

– Можливість спілкуватися з багатьма людьми, відвідувати концерти, вистави. Інколи у мене банально не було коштів на квиток. А коли ти записуєшся в прес-групу чи акредитуєшся на якусь подію, відвідуєш подію безкоштовно, але обов'язково готуєш матеріал: анонс, статтю, інтерв'ю.

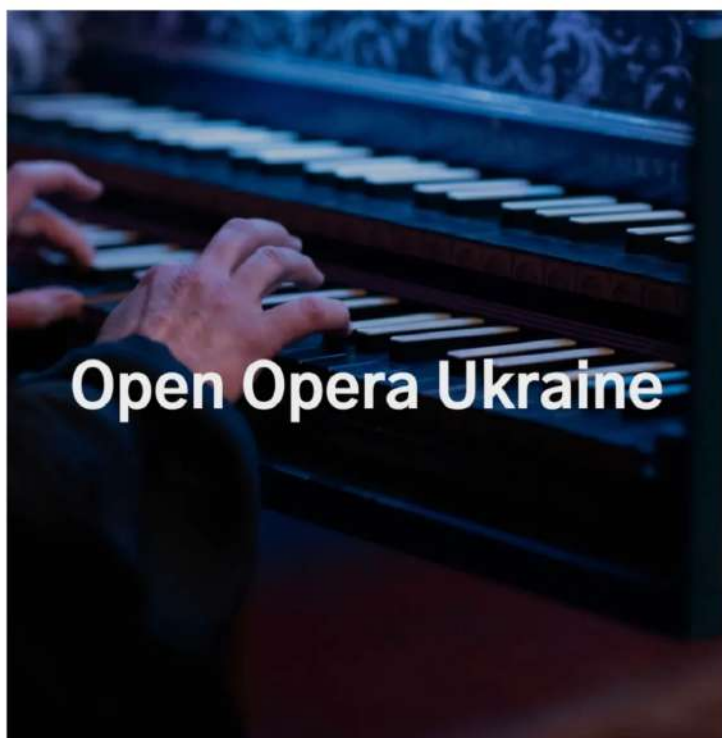
В консерваторії на четвертому курсі вирішила пройти практичний факультатив з критики, який можна було обрати на додачу до обов'язкової дисципліни «Музична критика». Моїм керівником був Юрій Іванович Чекан – теж, до речі, випускник Ужгородського музичного училища.

Тоді він був доцентом консерваторії і головним редактором унікального видання – Art-Line, яке поєднувало музику, театр, візуальні мистецтва. Завдання, які я отримувала від викладача, аналіз наявних на той час видань та планування публікацій в них матеріалів про музику, його робота з моїми текстами, нарешті, можливість надрукувати свої статті в Art-Line – незабутній і надзвичайно цінний досвід.

Музична критика, журналістика, PR-супровід - це, все-таки, різні сфери, кожна зі своєю специфікою. Але завдяки ним ти постійно перебуваєш у вирі актуальних подій музичного життя, опрацьовуєш нову інформацію, осмислюєш враження і формуєш все це у текстах. Поки є час, енергія, ресурс, їх, як мені здається, варто на це витрачати.

– Ваші матеріали часто стосуються барокової музики. Це Ваш улюблений стиль музики?

– Я працювала певний час у різноманітних проєктах платформи «Open Opera Ukraine». Вони є активними промоутерами барокової музики в Україні, зокрема –

напрямку історично інформованого виконавства. «Open Opera Ukraine» не лише ставлять опери, організовують концерти, а й випускають аудіорелізи, проводять майстер-класи, ведуть просвітницьку роботу. Вони ставили «Дідону і Енея» Г.Персела, «Ациса і Галатею» Г.Ф.Генделя. Потім перейшли до української хорової музики барокового та ранньокласичного періоду. Зараз, після концертного виконання опери «Креонт» Д.Бортнянського, готують до друку партитуру та аудіозапис. Це неймовірні люди, фахівці найвищого ґатунку! Я допомагала робити інформаційний супровід проєктів. До слова, досі використовую ці матеріали у викладацькій діяльності, зокрема під час лекцій.

– Наразі Ви займаєтеся педагогічною діяльністю. Як, на Вашу думку, можна зацікавити сучасного здобувача освіти?

– Завжди кажу студентам, що музика, якої б вона не була епохи, напрямку, стилю, вся є сучасною. Адже сприймаєте її, пропускаєте крізь себе тут і зараз саме ви - сучасні люди. Це не спосіб зацікавити, а скоріше аргумент для того, щоб розширювати коло своїх музичних зацікавлень.

Нинішня масова музика дуже відрізняється від тієї, що була кілька століть тому. І дуже часто здобувачам освіти, які не мають досвіду слухання музики, окрім сучасної, дуже важко сприймати іншу, складнішу і незвичнішу музику. Контингент здобувачів, з якими я працюю в естрадно-цирковій академії на факультеті музичного мистецтва, особливий: деякі навіть в музичній школі не навчалися, а відвідували лише музичні студії для занять вокалом.

Їм ніхто не давав слухати Баха, Моцарта чи Шуберта. Тому я часто шукала для них якісь сучасні кавер-версії на додачу до оригіналів. Але з часом від цього відмовилася. Бо насправді зміст музики за великим рахунком залишився незмінним. Змінився спосіб, в який передається цей зміст, лексика. І тут потрібен ключ. Я зі свого боку можу лише підштовхнути до розуміння і зацікавлення цією музикою, решту праці зробить (або не зробить) сам здобувач.

— Чи не виникали у Вас думки змінити професію?

— Ні, не виникали. Я працювала на телебаченні, у журналі «Музика», в проєктах «Open Opera Ukraine», викладала в музичній школі і зараз працюю в Київській муніципальній академії естрадного та циркового мистецтва. Можливо, якби так сталося, що я залишилася на якийсь час без роботи, я б щось змінила. Але мені завжди було чим зайнятися. Музикознавство може бути застосоване у різний спосіб. Можна викладати в школі чи коледжі; можна займатися наукою: обрати собі напрямок і розвиватися в цій сфері. Хтось знаходить себе у музичній критиці або ж веде просвітницьку роботу як лектор. Іще одна сфера застосування – музичний редактор у видавництві чи редактор видання про музику.

Навіть зараз, коли є ChatGPT та інші мовні моделі на базі штучного інтелекту, які генерують тексти, роботу музикознавця неможливо замінити, бо ChatGPT не є музичним експертом.

— Що Ви найбільше цінуєте в людях?

— Чесність.

□ – Яке у Вас хобі?

– Я люблю куховарити.

□ – Якби не музика, то ким би Ви хотіли стати?

– Я ніколи над цим не замислювалася, чесно кажучи.

□ – Які поради Ви дали б молодим музикознавцям?

Порадила б ніколи не зупинятися на досягнутому, бо щойно вам стає не цікаво, щойно ви не прагнете заглибитися у якийсь матеріал чи не цікавитесь чимось, багато будете втрачати. Пам'ятаю, як вже у консерваторії Ірина Олексіївна Чижик, яка вела індивідуальні заняття з поліфонії, сказала: «Задавайте питання, бо добре сформульоване питання, яке породжує проблему, – це вже початок шляху до відкриття чогось нового». А Іван Арсенійович Котляревський, до якого я ходила на індивідуальні з аналізу музичних творів, казав: «Щодня намагайтеся щось написати, хоча б 2 рядки; формулюйте свої думки, робіть це систематично». Тому – цікавтеся, задавайте питання, пишіть тексти. Це непросто, але саме це є основою професії.

□ – Щиро дякую Вам, п. Юліє, за розмову та приділений час.

Час розмови промайнув дуже швидко. Після розмови мені не хотілося ставити крапку, бо спілкування з Юлією Пальцевич стало для мене приводом до роздумів. У словах моєї співрозмовниці було стільки щирості, розуміння, глибини. Мені було цікаво дізнатися про неї як про випускницю нашого коледжу, але найголовніше, що прозвучало між рядками й захопило мене, – це її любов до музики, повага до своїх викладачів, колег і студентів, віра в силу культури, здатної єднати покоління.

Розмову вела Марія КУДРИЧ

«ЗАДОРІВСЬКІ МУЗИЧНІ ВЕЧОРИ»: НОВИЙ СЕЗОН, НОВІ ЗУСТРІЧІ, НОВІ ІМЕНА

Серед концертних майданчиків Ужгорода знаковими є не лише зали Закарпатської обласної філармонії чи художнього музею ім.Й.Бокшая, а й простори міських храмів та приміщення театрів. Є місця, де музика звучить по-особливому. Не тому, що там досконала акустика чи урочистий інтер'єр, а тому, що сам простір «живе» й «дихає» музикою. Дворик музичного коледжу – саме таке місце. Відкрите небо замість стелі, яскраво-зелений плющ замість лаштунків, вечірнє світло, що повільно змінює свої барви, – усе це стає органічною частиною концерту, його природною декорацією та атмосферою. Тут немає бар'єрів між сценою та глядачами, є лише музика, яка вільно пливе простором і об'єднує людей спільним переживанням.

Традицію проведення систематичних відкритих музичних концертів у музичному училищі започаткував його перший директор – Дезидерій Задор. Символічно, що вона живе й досі, хоча й знайшла новий формат і нову локацію. 17 вересня цього року стартував новий сезон «Задорівських музичних вечорів».

Програма концерту була сформована таким чином, аби представити широку палітру епох, стилів, жанрів. Це завдання непросте, адже місце проведення унеможлиблює використання роялю та великих оркестрових складів. Разом з тим, зовсім не виникало відчуття будь-яких обмежень.

Концерт відкрив камерний оркестр коледжу під керівництвом Анастасії Жужгової. «Andante amoroso» Є.Станковича спонукало до роздумів та мрій, а «Іспанія» Е.Вальдерфеля підняла настрій ритмами темпераментного танцю. Інтерпретація оркестру, як завжди, визначалася цілісністю, збалансованістю тембрів і розмаїтістю нюансування. Соліст-акордеоніст Олексій Васильчук (кл. викл. Є.К.Собослой) продемонстрував зріле відчуття стилю та здатність органічно взаємодіяти з оркестровою тканиною.

Вітчизняна вокальна традиція була представлена майстерними обробками закарпатських народних пісень Д.Задора «Ой, я знаю, що гріх маю» і «Не буду ся женити» та солоспівом Б.Буєвського «Кохання моє». Любовна тематика даних творів дуже природно знайшла відгук і в юних виконавців, і у слухацької аудиторії. Катерина Шпенник переконливо передала інтонаційну виразність кокетливої героїні, а Софія Оксіук продемонструвала щирість емоційного переживання та увагу до текстового змісту. Концертмейстер Тетяна Худанич забезпечила надійну й художньо виважену підтримку солістам. Відчувалося, що обидві студентки класу заслуженої працівниці культури України Н.М.Підгородської мають чималий сценічний досвід.

У жартівливій пісні у виконанні Ігоря Гудивока (кл. заслуженої артистки України С.В.Глеби) дещо бракувало артистизму й доброго контакту зі слухачами. Разом з тим, партія концертмейстера Дмитра Шевченка стала важливим фундаментом художньої цілісності номера.

«Токата» для фортепіано Юрія Шамо у виконанні Дарини Глуценко (кл. викл. Н.М.Кудловської) прозвучала енергійно та динамічно. Виконавиця вдало передала моторність фактури й динамічну драматургію твору, підкресливши його темпераментний характер.

Різні темброві можливості труби постали у програмі концерту завдяки улюбленцю ужгородської публіки – Томасу Поповичу. Його вихованець Олександр Мандрико продемонстрував добру технічну підготовку та ясність музичного мислення у «Allegro» Антоніо Вівальді. Концертмейстер Антон Дегтярьов забезпечив чіткість ритмічної організації та виразність фактурного малюнка в бароковому творі.

«Каватина» для труби у супроводі фортепіано К.Курпінського стала одним із найвитонченіших інструментальних номерів програми. Томас Попович розкрив співучу природу й шляхетний тембр труби. Партія фортепіано у виконанні заслуженої працівниці культури України Наталії Шутко підкреслила витонченість мелодичних ліній і гармонійну довершеність твору. У результаті виконання справило враження камерної музичної розмови, сповненої щирості та романтичної мрійливості.

Яскравим моментом програми став дует скрипки (Габор Ковач) і контрабасу (Захар Терпай), який представив публіці танго «Saint Louis en l'Île» А.П'яццоллі. Виконавцям вдалося передати багатство емоційної палітри музики – від стриманої задумливості до пристрасного внутрішнього напруження. Особливо вражали пластичність музичного висловлювання, тонка гра агогічними відтінками та природне відчуття танцювального пульсу, що надавало твору особливої пристрасності.

Завершення програми створило своєрідну арку з її початком: виступив ансамбль народних інструментів «Колорит Карпат» (керівник – заслужений працівник культури України В.В.Стегней). Колектив занурив слухачів у стихію карпатського фольклору. Прозвучали «Гуцульська фантазія» П.Терпенюка, «Гуцульський триптих» Сергія Кушнірука (соліст Володимир Нямещук) та «Коло ватри» В.Дмитренка. Багатобарвність музичних образів, органічне поєднання віртуозних епізодів із ліричними відступами та яскравий колорит народнопісенних інтонацій не залишили байдужими вдячних слухачів.

Варто також згадати чудову ведучу програми Олександру Грошеву, анотації якої сприяли сприйняттю програми як цілісної мистецької подорожі у часі та просторі.

Отож, старт «Задорівських музичних вечорів» був успішним. Концерт переконливо засвідчив: молоде покоління виконавців готове не лише зберігати музичні традиції, а й творчо розвивати їх у нових культурних контекстах.

Аннамарія ЛІШКА

«Український Sound»: у ритмі серця України

Цьогоріч Україна вперше відзначає день української музики. Дату обрали символічну: на честь легендарного фестивалю “Червона рута”, який стартував у Чернівцях у 1989 році. Саме під впливом цього фестивалю почала формуватися сучасна українська музична сцена. З нагоди свята Ужгородська обласна філармонія вирішила провести урочистий концерт «Український SOUND» та об’єднати містян просто неба.

Погода сприяла: вересневий вечір поволі огортав усе навколо теплом, легенький вітерець шурхотів золотим листям, а сонячні промені лагідно освітили імprovізовану сцену біля філармонії.

Дійство розпочалося спільним виступом оркестрів: академічного естрадно-духового оркестру філармонії (диригент – Станіслав Керечанин) та оркестру 26-го Закарпатського полку Національної гвардії України (диригент – Віктор Гарагаль). Солістами вечора стали заслужений артист України Олександр Садварій, Мар’яна Матейко, Поліна Гонтарь та Віктор Гарагаль.

У програмі концерту лунали популярні пісні, що за роки незалежності встигли стати класикою української естради, зокрема “Києве мій”, “Біля тополі”, “Одна калина”. Знайомі мотиви особливо відгукувалися у серцях публіки.

Доречною була й сама атмосфера концерту. Виконання в центрі Ужгорода зробило подію відкритою та ближчою до слухачів. Було приємно бачити, як на Театральній площі збираються люди різного віку й зацікавлено зупиняються, щоб послухати музику.

Кульмінацією стало виконання оркестрами обробки гопака – українського танцю із запальним ритмом, що одразу пожвавило публіку.

«Український SOUND» став хорошим способом відзначити день української музики – не лише як нове свято, а й як нагоду ще раз засвідчити життєздатність і самобутність української музичної культури. Сила української сучасної музики полягає у вмінні зберігати зв’язок із національним корінням і водночас залишатися відкритою до нових творчих пошуків.

НА ПЕРЕТИНІ ДВОХ СВЯТ: ПОКЛИКАННЯ ДАРУВАТИ МУЗИКУ

У світі існує безліч мов — різних за звучанням, історією та культурою. Вони допомагають людям спілкуватися, передавати думки й почуття. Та є мова, якій не потрібен переклад. Вона здатна долати кордони, об'єднувати людей і бути зрозумілою незалежно від того, якою мовою ми говоримо. Це — музика. Її не пояснити словами, можна лише відчувати. Вона може передати те, для чого іноді бракує слів: невимовну тугу, внутрішнє просвітлення, тремтливу закоханість, трансцендентність тощо. Саме тому музика давно стала не просто мистецтвом, а особливою мовою, зрозумілою людям незалежно від віку, походження чи культури.

Щороку 1 жовтня світ відзначає Міжнародний день музики. Історія цього свята розпочалася у 1973 році, коли на 15-й Генеральній асамблеї Міжнародної музичної ради в Лозанні було ухвалено рішення започаткувати його. Перший Міжнародний день музики відбувся 1 жовтня 1975 року з ініціативи відомого скрипаля та музичного діяча Єгуді Менухіна, який на той час очолював Міжнародну музичну раду. Головна причина створення свята полягала в тому, щоб побачити в музиці ще одну місію: потужний інструмент для зміцнення миру та поширення ідеї єдності.

Та коли ми говоримо про музику, важливо пам'ятати не лише про композиторів і виконавців. За кожним музикантом, за кожним зіграним твором, за кожною сценою та концертним виступом стоїть людина, яка колись відкрила для нього двері у світ мистецтва, навчила слухати, відчувати й не здаватися, коли щось не виходить. Це — вчитель.

Для музиканта педагог — це значно більше, ніж наставник, який пояснює, як грати, позначає аплікатуру чи коригує звучання. Іноді саме викладач першим помічає здібності учня, коли той ще не впевнений у собі. Тому не випадково День музики майже перегукується з іншим важливим жовтневим святом — Днем працівників освіти. В Україні його відзначають у першу неділю жовтня. У 2026 році цей день припадає на 4 жовтня.

Між цими двома датами є набагато більше спільного, ніж може здатися на перший погляд. Адже музична освіта — це місце, де мистецтво зустрічається з педагогікою. Тут знання передаються від покоління до покоління: від викладача до учня, від учня — до наступних слухачів і музикантів.

Коли ми відкриваємо ноти Моцарта чи Баха, ми ніби вступаємо в діалог із минулим. Але щоб цей діалог відбувся, хтось має навчити нас читати цю музичну мову, допомогти почути в нотах не лише звуки, а й думку, характер і почуття. Саме тому в День музики невимовно хочеться говорити про тих, хто щодня допомагає їй звучати: про викладачів, які терпляче виправляють помилки; про тих, хто десятки разів просить повторити один і той самий фрагмент, прагнучи знайти майже досконале звучання; про тих, хто вчить не боятися сцени й багато працювати над собою; про тих, хто через знання передає любов до мистецтва.

80 РОКІВ У МУЗИЦІ: ІСТОРІЯ, ЩО ПРОДОВЖУЄ ЗВУЧАТИ

Є ювілеї, які вимірюються роками. А є ті, що вимірюються особистостями, подіями, здобутками і пам'яттю. 80-річчя Ужгородського музичного коледжу – саме такий ювілей. За вісім десятиліть тут змінилися десятки поколінь студентів і викладачів, концертні програми та музичні уподобання, але незмінним залишилося головне – любов до мистецтва і прагнення передавати його далі.

Ювілей – це нагода не лише озирнутися назад, а й почути, як історія звучить сьогодні. Саме тому святкування 80-річчя коледжу об'єднає десяток особливих концертних подій, що відбудуться у жовтні. Окремі з них анонсуємо.

8 жовтня у затишному дворіку коледжу відбудеться концерт із серії «Задорівські музичні вечори», що репрезентує українську музику та творчість наших славетних земляків, а також мистецькі традиції, що стали фундаментом музичної освіти краю.

22 жовтня у великій залі коледжу відбудеться концерт «Музика крізь покоління», під час якого свою майстерність продемонструють викладачі закладу.

Фінальним акордом ювілейних урочистостей стане Великий святковий концерт **26 жовтня** у залі обласної філармонії, який об'єднає тих, хто творив історію коледжу вчора, і тих, хто пише її сьогодні.

Запрошуємо разом відсвяткувати ювілей Ужгородського музичного коледжу – ювілей музики, яка не має віку!

Редакційна колегія:

Тетяна РОСУЛ – головний редактор

Члени редколегії:

Марія КУДРИЧ

АннаМарія ЛІШКА

Олександра ГРОШЕВА

Анастасія ЯГУСЕВИЧ

Дизайн і верстка:

Марії ПОПОВИЧ

